

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 9 rozhodl samosoudkyně Mgr. Petrou Hostašovou ve věci

žalobce: **JUDr. Roman Jelínek**, narozený dne 10. 3. 1967
bytem Maiselova 21/41, Praha 1

proti

žalovanému: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO: 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3

o nahrazení projevu vůle uzavřít smlouvu o převodu pozemků

takto:

- I. V té části, kde se žalobce domáhal nahrazení projevu vůle žalovaného spočívající v uzavření smlouvy o převodu vlastnického práva k pozemku parcelní č. 4046/32 v katastrálním území Horní Počernice, se řízení zastavuje.
- II. Nahrazuje se projev vůle žalovaného spočívající v uzavření smlouvy o převodu vlastnického práva k pozemku ve vlastnictví státu dle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, se žalobcem následujícího znění:

SMLOUVA O BEZÚPLATNÉM PŘEVODU POZEMKU

ČESKÁ REPUBLIKA - STÁTNÍ POZEMKOVÝ ÚŘAD
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov, IČO: 01312774
(dále jen "Převádějíci")

a

JUDr. ROMAN JELÍNEK, nar. 10. 3. 1967,
bytem Praha 1 - Josefov, Maiselova 41/21
(dále jen "Nabyvatel")

u z a v í r a j í

podle § 11a zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o půdě")

smlouvu o bezúplatném převodu pozemku

1. Státní pozemkový úřad (dále jen "SPÚ") jako převádějící je příslušný hospodařit ve smyslu zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o SPÚ"), s pozemky ve vlastnictví státu, vedenými na listu vlastnictví č. 10002 u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, pro obec Praha.

SPÚ převádí touto smlouvou do vlastnictví Nabyvatele následující pozemek:

parc. č. 521/17, v katastrálním území Satalice, orná půda, o výměře 6 525 m² v ceně 57 312,25 Kč.

2. Nabyvateli vznikl nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu podle § 11a zákona o půdě na základě:

- pravomocného rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha (dále jen „Pozemkový úřad“) ze dne 10. června 2003, č. j. PÚ 2562/94/1, které nabylo právní moci dne 30. června 2003, jímž bylo určeno, že panu Jiřímu Jelínkovi, nar. 28. června 1922, jako osobě oprávněné nelze vydat pozemky nebo jejich části v katastrálním území Vršovice, obec Praha,

- pravomocného rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 17. února 2006, č. j. PÚ 3557/05, které nabylo právní moci dne 14. března 2006, a kterým bylo určeno, že oprávněné osobě paní Jiřině Jelínkové, nar. 9. listopadu 1926 a JUDr. Romanu Jelínkovi, nar. 10. března 1967, nelze vydat pozemky nebo jejich části v katastrálním území Vršovice, obec Praha,

- rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 21. března 2007, č. j. 11C 161/2006-40, které nabylo právní moci dne 8. května 2007, jímž bylo určeno, že panu Jiřímu Jelínkovi, nar. 28. června 1922, jako osobě oprávněné nelze vydat pozemky v katastrálním území Vršovice, obec Praha,

- usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14. května 2007, č. j. 26 D 1479/2003-191, které nabylo právní moci dne 13. července 2007, bylo potvrzeno nabytí dědictví po zůstaviteli Jiřím Jelínkovi, nar. 28. června 1922, zemř. 9. srpna 2003, poz. manželkou Jiřinou Jelínkovou, nar. 9. listopadu 1926, a JUDr. Romanem Jelínkem,

- usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 1. října 2015, č. j. 26 D 491/2015-138, které nabylo právní moci dne 12. října 2015, bylo potvrzeno nabytí dědictví po

zůstavitelce Jiřině Jelínkové, nar. 9. listopadu 1926, zemř. 8. března 2015, je Nabyvatel JUDr. Roman Jelínek.

Nevydané pozemky byly oceněny znaleckým posudkem znalce Ing. Jiřího Raucha vypracovaného pod č. 4806-43/2018 dne 29. května 2018, podle vyhl. č. 182/1988 Sb., ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb., celkovou částkou 768 437,50 Kč (slovy sedm set šedesát osm tisíc čtyři sta třicet sedm korun padesát haléřů).

Z toho bude touto smlouvou vypořádán nárok ve výši 57 312,25 Kč.

3. Převádějící převádí Nabyvateli pozemek uvedený v čl. 1. této smlouvy se všemi právy a povinnostmi a Nabyvatel je do svého výlučného vlastnictví přijímá.

Nabyvatel prohlašuje, že jeho nárok, který má být touto smlouvou vypořádán, dosud vypořádán nebyl, a že jej nepostoupil ani nepostoupí žádnému postupníkovi. Nepravdivé prohlášení a jednání učiněná Nabyvatelem v rozporu s tímto prohlášením, činí tuto smlouvu neplatnou od samého počátku.

4. Nabyvatel prohlašuje, že je mu stav převáděného pozemku znám a tento pozemek do svého vlastnictví přijímá.

5. Účastníci smlouvy jsou touto smlouvou vázáni až do pravomocného rozhodnutí katastrálního úřadu o návrhu na povolení vkladu do katastru nemovitostí. Vlastnické právo k převáděnému pozemku přechází na Nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí.

6. Tato smlouva nabývá účinnosti dnem uveřejnění v Registru smluv dle zákona č. 340/2015 Sb., o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv (zákon o registru smluv). Uveřejnění této smlouvy v souladu se zákonem o registru smluv zajistí Převádějící.

III. V té části, kde se žalobce domáhal nahrazení projevu vůle žalovaného spočívající v uzavření smlouvy o převodu vlastnického práva k pozemku parcelní č. 1591/38 v katastrálním území Vínoň, se věc vylučuje k samostatnému řízení.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou soudu došlou dne 31. 5. 2018 ve znění změny žaloby a částečných zpětvzetí žaloby domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost uzavřít se žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu pozemku parc. č. 521/17 v k. ú. Satalice a pozemku parc. č. 4046/32 v k. ú. Horní Počernice. Žalobu odůvodnil tím, že žalobce je právním nástupcem (dědicem) původního restituenta p. Jiřího Jelínka, jehož nároky se opírají o ust. § 11 a 11a zák. č. 229/1991 Sb. a je tzv. prvorestituentem. Jeho restituční nárok vychází z přímé dědické posloupnosti po původních vlastnících nemovitého majetku nacházejícího se v Praze, v k. ú. Vršovice. Pravomocným rozhodnutím Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 10. 6. 2003, č. j. PÚ 2562/94/1, bylo rozhodnuto, že Jiří Jelínek, nar. 28. 6. 1922, není vlastníkem id. 3/8 pozemku parc. č. 2442 v obci Praha, k. ú. Vršovice. Pravomocným rozhodnutím Ministerstva

zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 17. 2. 2006, č. j. PÚ 3557/05, bylo rozhodnuto, že oprávněná osoba p. Jiřina Jelínková, nar. 9. 11. 1926, a žalobce nejsou vlastníky (každý) id. ¼ pozemku dle PK parc. č. 2443 v obci Praha, k. ú. Vršovice s tím, že jako oprávněné osoby mají právo na bezúplatný převod jiného pozemku ve vlastnictví státu. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 21. 3. 2007, č. j. 11 C 161/2006-40, bylo určeno, že Jiří Jelínek, nar. 28. 6. 1922, není vlastníkem id. ¼ pozemku parc. č. 2443/16 v obci Praha, k. ú. Vršovice, a jako oprávněná osoba má právo na bezúplatný převod jiného pozemku ve vlastnictví státu. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14. 5. 2007, č. j. 26 D 1479/2003-191, bylo potvrzeno nabytí veškerého majetku náležejícího do dědictví po p. Jiřím Jelínkovi, nar. 28. 6. 1922, zemř. 9. 8. 2003, pozůstalou manželkou Jiřinou Jelínkovou, nar. 9. 11. 1926, a pozůstalým synem - žalobcem. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 1. 10. 2015, č. j. 26 D 491/2015-138, bylo určeno, že veškerou pozůstalost po zůstavitelce Jiřině Jelínkové, nar. 9. 11. 1926, zemř. 8. 3. 2015, nabývá jako dědic ze zákona žalobce. Žalobce tak má nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. „jiným pozemkům ve vlastnictví státu“ a je osobou oprávněnou k uplatňování restitučních nároků. Nároky restituentů dle rozhodnutí Pozemkového úřadu ze dne 17. 2. 2006 (PÚ 3557/05) byly oceněny znalcem Ing. Jaroslavem Záluským ve znaleckém posudku ze dne 3. 4. 2006 v částce 4 484,95 Kč a žalobce by tak měl nárok na ½ z tohoto plnění, tj. 2 242,50 Kč. Nárok restituenta dle rozhodnutí Pozemkového úřadu ze dne 10. 6. 2003 (PÚ 2562/94/1) byl vyčíslen Pozemkovým úřadem částkou 2 177,72 Kč. Nárok plynoucí žalobci z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 11 C 161/2006, byl Pozemkovým úřadem oceněn částkou 324,90 Kč. Ocenění nároků oprávněných osob Pozemkovým úřadem však bylo provedeno chybně, kdy pozemky dle PK parc. č. 2441, 2442, 2443 a 2444 v k. ú. Vršovice byly předkům žalobce vyvlastněny rozhodnutím Rady Obvodního národního výboru v Praze 13 ze dne 2. 7. 1958, č. j. 13/výst. - 716 - D 11/p2441 - 4, v němž se uvádí, že pozemky byly určeny pro výstavbu Družstevního podniku strojírenského jako stavební obvod č. 298. Ke dni vyvlastnění se tak jednalo o pozemky určené pro stavbu a měly být oceněny částkou 250 Kč/m². Žalobce nechal ocenit hodnotu předmětných vyvlastněných pozemků, které nelze vydat dle restitučního zákona, s tím, že jejich hodnota činí 768 437,50 Kč. Vzhledem k tomu, že p. Jiřina Jelínková převzala dne 21. 3. 2012 peněžitou náhradu za pozemky, které nelze vydat, ve výši 1 121,24 Kč, tak výše nároku oprávněné osoby činí 767 316,26 Kč. Pozemkový fond České republiky v minulosti upřednostňoval před uspokojováním přímých restituentů uspokojování nároků tzv. postupníků. Dále žalobce poukázal na smysl a účel zák. č. 229/1991 Sb. a citoval k tomuto se vztahující judikaturu. Pozemky, které žalovaný nabízí k uspokojení nároků restituentů, jsou dlouhodobě nedostačující, nevhodné a nezpůsobilé zajistit, byť jen částečně, nápravu krivd restituentům způsobeným. Žalobce se dne 2. 5. 2018 obrátil na žalovaného se žádostí o zařazení konkrétních pozemků do veřejné nabídky, avšak bez odezvy. Poslední nabídka pozemků na území hl. m. Prahy ze dne 25. 5. 2018 obsahuje pouze několik pozemků na území hl. m. Prahy určených k uspokojení nároků restituentů. Tyto pozemky jsou nedostačující svou kvalitou, umístěním, charakterem. Pozemky, které si žalobce vyhledal, dosud nebyly vydány, nebylo rozhodnuto o jejich vydání dle jiného právního předpisu, není dána žádná překážka jejich vydání oprávněné osobě.

2. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalovaný eviduje restituční nárok žalobce ve výši 1 283,69 Kč. Žalobce nabyl část nároku jako přímý restituent rozhodnutím Pozemkového úřadu č. j. PÚ 3557/05 ve výši 1 121,24 Kč a část nároku ve výši 162,45 Kč z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 11 C 161/2006. Ocenění nároku žalobcem ve výši 768 437,50 Kč žalovaný neuznává. Žalovaný pozemky, které

má v právu hospodařit, prověřuje postupně a prolustrované a převoduschopné pozemky pravidelně zařazuje do veřejné nabídky, a to v rámci celé republiky a jeho nabídky mají takové kvalitativní a kvantitativní parametry, že si žalobce mohl některý z nabízených pozemků vybrat, kdyby se od nabytí restitučního nároku pravidelně účastnil veřejných nabídek. Nabídka žalovaného je omezena pouze z objektivních důvodů, velké množství pozemků je zatíženo žalobami oprávněných osob, které se domáhají uspokojení svých restitučních nároků. V daném případě na straně žalovaného nedošlo k liknavosti ani libovůli při aplikaci zákona o půdě a žalobce nemá právo výběru konkrétního pozemku, kdy k výběru pozemku a následnému převodu může dojít jen postupem, který zaručuje všem oprávněným osobám stejný přístup. Žalobci je možné převést pozemek pouze v rámci veřejných nabídek pozemků pro všechny oprávněné osoby. Oprávněné osoby se mohou domáhat převodu konkrétního náhradního pozemku jen výjimečně a pouze za předpokladu, že nárok na převod není dlouhodobě uspokojen a současně jen v případech, kdy proti oprávněným osobám postupoval žalovaný liknavě, svévolně či s jinými nesrovnatelným způsobem. Žalobce takové skutečnosti neuvádí a neprokazuje. Žalovaný popřel, že by v minulosti upřednostňoval nároky postupníků. Do konce roku 2017 bylo vyhlášeno 151 kol nabídek pozemků, kdy bylo nabízeno přes 880 000 náhradních pozemků v hodnotě cca 34 miliard Kč.

3. Ve vyjádření ze dne 12. 9. 2018 žalobce zdůraznil, že odňaté pozemky byly určeny k výstavbě a mají být oceněny jako pozemky stavební. Žalobce se dále vyjadřoval k liknavosti a svévoli žalovaného.
4. Při jednání dne 4. 12. 2018 žalobce uvedl, že se účastnil pouze jedné veřejné nabídky, a to dne 29. 5. 2018, s tím, že tomu předcházely výzvy Pozemkovému fondu k vydání přiměřených náhradních pozemků, kdy nabídka náhradních pozemků byla neadekvátní.
5. Při jednání dne 4. 12. 2018 žalovaný namítl, že nabídka pozemků v roce 2018 je jiná, než byla v roce 2007, kdy žalobce se veřejné nabídky již mohl účastnit. O přecenění svého restitučního nároku žalobce požádal až v roce 2018. Žalobce až do roku 2018 nesporel výši svého restitučního nároku a neúčastnil se žádných veřejných nabídek.
6. V podání ze dne 3. 1. 2019 žalovaný zdůraznil, že z dokladů nevyplývá žalobcem tvrzená výše jeho restitučního nároku, výše nároku byla mezi stranami minimálně 10 let nesporná a žalobce se od r. 2007 do r. 2017 aktivně nedomáhal převodu náhradních pozemků, ani přecenění restitučního nároku, neúčastnil se ani jedné veřejné nabídky a neposkytl tak jako věřitel žalovanému součinnost při vypořádání svého restitučního nároku. Žalobcův nárok na přecenění jeho restitučního nároku je promlčen. Až do podání žaloby žalobce nepředložil žalovanému dědická rozhodnutí, ze kterých by vyplývalo, že je dědicem restitučních nároků po svých rodičích. Žalovaný předložil seznam pozemků adekvátních restitučnímu nároku žalobce v ceně 500 Kč - 1 283,69 Kč.
7. V podání ze dne 21. 1. 2019 žalobce doplnil tvrzení týkající se liknavosti žalovaného při uspokojení jeho restitučního nároku a dále se žalobce vyjadřoval k otázce charakteru odňatých pozemků jako pozemků stavebních.
8. V podání ze dne 26. 4. 2019 žalovaný uvedl, že pozemek parc. č. 521/17 v k. ú. Satalice byl prověřen žalovaným a jeho převodu nebrání žádná zákonná překážka, je

- předmětem soudního sporu vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 18 C 162/2017 a byl oceněn na částku 57 312,15 Kč.
9. Při jednání dne 20. 6. 2019 žalobce uvedl, že veřejné nabídky nevyhovovaly restitučním nárokům žalobce a jeho matky, z daného důvodu se jich neúčastnili, neboť se nejednalo o pozemky vhodné k uspokojení jejich restitučního nároku, a to s ohledem na hodnotu vyčíslení.
 10. Při jednání dne 20. 6. 2019 žalovaný zpochybnil ocenění restitučního nároku uváděného žalobcem, kdy pozemky přešly na stát na základě výměru k 21. 2. 1951. Pozemek dle PK 2443 přešel na stát jako zemědělská půda, fakticky zemědělsky obhospodářovaná.
 11. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 24. 6. 2019, č. j. 60 C 175/2018-118, soud řízení částečně zastavil (výrok I.) a dále nahradil projev vůle žalovaného uzavřít se žalobcem smlouvu o převodu pozemku parc. č. 521/17 v k. ú. Satalice a pozemku parc. č. 4046/32 v k. ú. Horní Počernice (výrok II. rozsudku) s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III. rozsudku). Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2020, č. j. 55 Co 366/2019-158, byl rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích II., III. potvrzen. Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 8. 9. 2020, č. j. 28 Cdo 1946/2020-178, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2020, č. j. 55 Co 366/2019-158, a ve výrocích II., III. též rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 24. 6. 2019, č. j. 60 C 175/2018-118, zrušil s tím, že dle odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu žalovaným kladená otázka ocenění odňatých pozemků přípustnost podaného dovolání zjevně nezakládá, kdy v těch případech, kdy byly pozemky v době přechodu na stát evidovány jako zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (se zřetelem k územně plánovací dokumentaci, vykoupení pozemků za účelem výstavby, bezprostřední realizaci výstavby, existenci územního rozhodnutí o umístění stavby apod.), lze i takové pozemky ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb. Postup žalovaného (a právní předchůdce - Pozemkového fondu ČR) lze hodnotit jako liknavý, kdy právní předchůdci žalobce uplatnili restituční nárok již v roce 1994 a pravomocně o něm bylo rozhodnuto až v roce 2003, žalovaný dlouhodobě zpochybňuje jeho ocenění a žalobce se v roce 2018 marně účastnil veřejné nabídky. Do současné doby nedošlo k uspokojení podstatné části jeho restitučního nároku, následkem čehož se žalovaný ocitl v mnohaletém prodlení (v důsledku lpění žalovaného na nesprávném ocenění restitučního nároku) a nebylo možno po žalobci spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách. Dle závěru Nejvyššího soudu však nebyla náležitě posouzena otázka vhodnosti žalobcem požadovaných náhradních pozemků k převodu.
 12. V podání ze dne 26. 10. 2020 žalovaný uvedl, že ve vztahu k pozemku parc. č. 521/17 v k. ú. Satalice o převod požádalo dne 10. 7. 2001 Hlavní město Praha. V podání ze dne 7. 12. 2020 žalovaný uvedl, že pozemek parc. č. 517/21 v k. ú. Satalice nesplňuje zákonné podmínky pro převod pozemků na Hl. město Praha jako zeleň veřejná, a to s ohledem na aktuální zařazení pozemku v územním plánu ve funkčním využití LR - lesní porosty, což představuje plochu s (hlavním) využitím pro lesy určené pro rekreaci.
 13. Dne 9. 2. 2021 Hlavní město Praha (č.l. 221 spisu), sdělilo, že Hlavní město Praha netrvá na bezúplatném převodu pozemku parc. č. 521/17 v k. ú. Satalice, jelikož následně bylo zjištěno, že daný pozemek nesplňuje zákonné podmínky pro převod.

14. V podání ze dne 28. 4. 2021 žalobce navrhl změnu žaloby s tím, že se domáhá rovněž převodu pozemku parc. č. 1591/38 v k. ú. Vinoř jako pozemku náhradního, kdy tento pozemek je převoduschopný k uspokojení restitučního nároku žalobce, když tento pozemek byl žalovaným zařazen do veřejné nabídky ze dne 12. 3. 2021 a cena tohoto pozemku je 18 928,90 Kč. Soud tuto změnu žaloby při jednání dne 6. 5. 2021 připustil (§ 95 o.s.ř.).
15. Při jednání dne 6. 5. 2021 vzal žalobce žalobu zpět v té části, kde se domáhal po žalovaném převodu pozemku parc. č. 4046/32 v k. ú. Horní Počernice. Soud v souladu s tímto dispozitivním úkonem žalobce, za souhlasu strany žalované, řízení dle § 96 o.s.ř. v daném rozsahu zastavil (výrok I. rozsudku). Po připuštění změny žaloby a částečném zastavení řízení tak předmětem řízení zůstal požadavek žalobce na převod pozemku parc. č. 521/17 v k. ú. Satalice a pozemku parc. č. 1591/38 v k. ú. Vinoř.
16. Při jednání dne 6. 5. 2021 žalovaný navrhl ve vztahu k pozemku parc. č. 1591/38 v k. ú. Vinoř vstup celkem 11 osob do řízení jako vedlejších účastníků na straně žalované. S ohledem na tento procesní návrh žalovaného soud řízení ve vztahu k pozemku parc. č. 1591/38 v k. ú. Vinoř vyloučil dle § 112 odst. 2 o.s.ř. k samostatnému řízení (výrok III. rozsudku) tak, aby při jednání dne 6. 5. 2021 mohlo být meritorně rozhodnuto o pozemku parc. č. 521/17 v k. ú. Satalice. S ohledem na shora uvedené se soud dále v odůvodnění rozsudku zabývá toliko důkazy vztahujícími se k pozemku parc. č. 521/17 v k. ú. Satalice.
17. Při jednání dne 6. 5. 2021 žalovaný uvedl, že ze strany žalovaného není ve vztahu k pozemku parc. č. 521/17 sporována vhodnost tohoto pozemku k vydání jako pozemku náhradního. Při jednání dále účastníci učinili nespornou cenu tohoto pozemku ve výši 57 312,25 Kč.
18. Soud zopakoval provedené dokazování, toto doplnil, a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním:
19. Žalobce je osobou oprávněnou dle zákona o půdě (nesporné tvrzení účastníků na č.l. 40 p.v. spisu).
20. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 10. 6. 2003, č. j. PÚ 2562/94/1, bylo rozhodnuto, že oprávněná osoba Jirí Jelínek, nar. 28. 6. 1922, není vlastníkem k id. 3/8 pozemku dle PK parc. č. 2442 - role, o výměře 990 m² v obci Praha, k. ú. Vršovice, a dále není vlastníkem k id. 3/16 pozemku PK část parc. č. 2447 - pastvina, o výměře 30 m² v k. ú. Vršovice, v obci Praha, s tím, že dle odůvodnění rozhodnutí byl nárok na vydání nemovitostí uplatněn včas, p. Jirí Jelínek je právním nástupcem původních vlastníků předmětných pozemků a pozemky přešly na stát na základě výměru vydaného zemědělským referátem Ústředního národního výboru hl. m. Prahy ze dne 21. 2. 1951, zn. 611-7-14.XII.50-IX, o výkupu zemědělské půdy dle zák. č. 46/1948 Sb. Pozemky dle PK parc. č. 2442 a část parc. č. 2447 nelze vydat, neboť byly před nabytím účinnosti zákona o půdě zastavěny. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 6. 2003. Dle připojeného ocenění restituční nárok oprávněné osoby vyplývající z citovaného rozhodnutí činí celkem 2 177,72 Kč.
21. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 17. 2. 2006, č. j. PÚ 3557/05, bylo rozhodnuto, že dědici oprávněných osob p. Jirina Jelínková, nar.

9. 11. 1926, a žalobce, nejsou vlastníky každý k id. 1/4 pozemku dle PK části parc. č. 2443 - role, o výměře 4 721 m² v obci Praha, k. ú. Vršovice (podle stavu ke dni nabytí účinnosti zákona dle KN části parc. č. 2443/1, 2443/2 a 2443) s tím, že dle odůvodnění rozhodnutí byl nárok na vydání nemovitostí uplatněn včas, na výměru Ústředního národního výboru hl. m. Prahy ze dne 21. 2. 1951, zn. 611-7-14.XII.50-IX, o výkupu zemědělské půdy dle zák. č. 46/1948 Sb. chybí vyznačení právní moci a předmětné pozemky byly vyvlastněny rozhodnutím rady ONV v Praze 13 ze dne 2. 7. 1958, sp. zn. 13/výst.-716-D 11/p 2441-4 pro účely plnění úkolů jednotného hospodářského plánu Družstevním podnikem strojírenským, lidovým výrobním družstvem v Praze 13. Předmětné pozemky nelze vydat, neboť byly před nabytím účinnosti zákona o půdě zastavěny. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 3. 2006. Dle připojeného ocenění restituční nárok oprávněné osoby vyplývající z citovaného rozhodnutí činí celkem 2 177,72 Kč.
22. Znalecký posudek č. 2652-068-2006 ze dne 3. 4. 2006 ing. Jaroslava Záluského stanovil cenu pozemku parc. č. 2443 o výměře 4 721 m² v k. ú. Vršovice (PÚ 3557/05) částkou 4 480 Kč, kdy podkladem pro vypracování posudku byla objednávka posudku, rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu ze dne 17. 2. 2006, č. j. PÚ 3557/05, informace poskytnuté pracovníky PF Praha a dopis PÚ Praha o stanovení bonity oceňovaného pozemku.
23. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 21. 3. 2007, č. j. 11 C 161/2006-40, který nabylo právní moci dne 8. 5. 2007, bylo mj. určeno, že matka žalobce a žalobce nejsou vlastníky (každý k id. 1/4) pozemku dle PK část parc. č. 2443/1, nyní dle KN parc. č. 2443/16 o výměře 684 m² v obci Praha, k. ú. Vršovice, s tím, že tímto byl v daném rozsahu nahrazen výrok I. rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 17. 2. 2006, č. j. PÚ 3557/05, a uvedené oprávněné osoby mají právo na bezúplatný převod jiného pozemku ve vlastnictví státu od Pozemkového fondu České republiky. Dle odůvodnění rozsudku na pozemcích parc. č. 2441 - 2444, 2247 a 2437 - 2439 v k. ú. Vršovice byl postaven a zkolaudován výrobní areál a jedná se tak o pozemky, které byly před 24. 6. 1991 zastavěny, v odůvodnění rozsudku se dále uvádí, že předmětné pozemky byly nejprve odňaty bez náhrady podle zák. č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, a následně vyvlastněny bez vyplacení náhrady.
24. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14. 5. 2007, č. j. 26 D 1479/2003-191, bylo ve věci řízení o dědictví po Jířím Jelínkovi, nar. 28. 6. 1922, zemř. dne 9. 8. 2003, potvrzeno, že pozůstalá manželka Jiřina Jelínková, nar. 9. 11. 1926, a žalobce nabyli veškerý majetek náležící do dědictví po zůstaviteli rovným dílem. Usnesení nabylo právní moci dne 13. 7. 2007. O dědickém právu po původní oprávněné osobě p. Jířím Jelínkovi bylo Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Praha informováno Obvodním soudem pro Prahu 6, kdy sdělení dle prezenčního razítka převzalo dne 27. 9. 2007 (sdělení ze dne 25. 9. 2007).
25. Dne 5. 5. 2006 sdělil Pozemkový fond ČR žalobci a jeho matce, že je zaregistroval jako oprávněné osoby s výší restitučního nároku - každý ve výši 1 121,20 Kč (dopisy ze dne 5. 5. 2006). O této výši restitučního nároku byli jmenovaní informováni rovněž dopisy ze dne 22. 10. 2007 (citované dopisy).

26. Dopisem ze dne 18. 9. 2007 doručeném Pozemkovému fondu ČR dne 21. 9. 2007 žalobce a jeho matka s odkazem na rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 17. 2. 2006, č. j. PÚ 3557/05, vyzvali Pozemkový fond k vydání náhradního pozemku na pozemek nevydaný. Pozemkový fond ČR dne 22. 10. 2017 sdělil, že pozemky si mohou vybrat z veřejné nabídky, nárok žalobce byl oceněn na základě znaleckého posudku č. 2652-068-2006 ze dne 3. 4. 2006 částkou 1 121,20 Kč (citované dopisy).
27. Dnem 21. 3. 2012 je datována výzva matky žalobce k poskytnutí peněžité/finanční náhrady s odkazem na rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 3557/05, v částce 1 121,24 Kč (citovaná výzva). Dopisem ze dne 18. 6. 2012 žalovaný sdělil matce žalobce, že peněžitá náhrada za nevydané pozemky dle rozhodnutí PÚ 3557/05 činí u matky žalobce částku 1 121,24 Kč (dopis ze dne 18. 6. 2012).
28. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 1. 10. 2015, č. j. 26 D 491/2015-138, bylo ve věci projednání pozůstalosti po Jiřině Jelínkové, nar. 9. 11. 1926, potvrzeno, že veškerou pozůstalost nabyt jako dědictví ze zákona jediný dědic - žalobce. Usnesení nabylo právní moci dne 12. 10. 2015.
29. Dle přehledu nároků a plnění nároků oprávněné osoby dle § 11 zák. o půdě ke dni 29. 5. 2018 byl přímý restituční nárok žalobce vyčíslen žalovaným na celkovou částkou 1 283,69 Kč, a to z PÚ 3557/05 částkou 1 121,24 Kč a z rozhodnutí č. j. 11 C 161/2006-40 částkou 162,45 Kč. U právního předchůdce žalobce - jeho otce byl přímý restituční nárok vyčíslen částkou 2 177,72 Kč, a to z PÚ 2562/94/1. U matky žalobce p. Jiřiny Jelíkové byl přímý restituční nárok vyčíslen celkovou částkou 1 283,69 Kč, a to z PÚ 3557/05 částkou 1 121,24 Kč a z rozhodnutí č. j. 11 C 161/2006-40 částkou 162,45 Kč s tím, že byla poskytnuta peněžitá náhrada dne 21. 3. 2012 v částce 1 121,24 Kč.
30. Dne 14. 12. 1957 sdělila Rada obvodního národního výboru v Praze 13 Družstevnímu podniku strojírenskému, že odbor pro výstavbu povoluje stavbu provozní budovy a garáže na pozemku parc. č. 2443 v Praze 13 - Vršovicích. Dne 12. 3. 1958 Družstevní podnik strojírenský požádal Radu ONV v Praze 13 o vyvlastnění pozemků č. kat. 2441, 2442, 2443 a 2444 zapsaných ve vložce č. 550 pro k. ú. Vršovice s odůvodněním, že územní plán ÚNV přidělil družstvu pro investiční výstavbu tyto pozemky a výměrem ze dne 21. 10. 1957 č. j. Výst. /11 - 17907/57, vyhlásil stavební obvod č. 298 pro výstavbu DPS, kdy byl s vlastníky pozemků projednán dobrovolný odkup, ale souhlas je pouze od p. Fricové, která vlastní 1/4 pozemků, ostatní spoluvlastníci odmítli nabízenou dohodu. Dne 16. 6. 1958 požádal odbor výstavby Rady ONV v Praze 13 Lidový soud civilní v Praze o vyznačení poznámky o zahájení vyvlastňovacího řízení v příslušné vložce pozemkové knihy s odůvodněním, že Družstevní podnik strojírenský, lidové výrobní družstvo, zažádal odbor o vyvlastnění pozemků č. kat. 2441, 2442, 2443 a 2444, zapsaných ve vložce č. 550 pozemkové knihy pro katastrální území Vršovice za účelem stavby průmyslového objektu, kdy vlastníky pozemků jsou: Olga Fricová, Julie Jandová, Eliška Jelínková a Vojtěch Janda. Rozhodnutím Rady Obvodního Národního výboru v Praze 13 ze dne 2. 7. 1958, č.j. 13/výst.-716-D 11/p 2441-4, byly vyvlastněno vlastnické právo k pozemkům č. kat. 2441, 2442, 2443 a 2444 v k. ú. Vršovice, kdy spoluvlastníky shora uvedených pozemků byly: Olga Fricová, pozůstalí po Julii Dlouhé-Jandové, Eliška Jelínková a Vojtěch Janda, každý 1/4. Pozemky byly určeny pro výstavbu Družstevního podniku strojírenského jako stavební

obvod č. 298, pozemky jsou nutné pro úkoly jednotného hospodářského plánu a jsou dány podmínky pro vyvlastnění. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 8. 1958. Dne 8. 9. 1960 bylo vydáno povolení o užívání novostavby provozní budovy postavené na pozemcích č. kat. 2441 - 2444 v Praze - Vršovicích, stavba byla provedena podle schváleného projektu ze dne 18. 6. 1958 a ze dne 4. 6. 1959.

31. Znalecký posudek č. 4880-04/2019 Ing. Jiřího Raucha ze dne 15. 1. 2019 (opatřený doložkou dle § 127a o.s.ř.) ocenil pozemky tyto pozemky, resp. podíly na nich, částkou 768 440 Kč s tím, že pozemky byly oceněny jako pozemky stavební, kdy posudek byl vypracován na základě v posudku blíže specifikovaných podkladů vztahujících se k charakteru předmětných pozemků jako pozemků stavebních (uvedeno pod bodem 3. posudku). Shodná částka byla určena ve znaleckém posudku č. 4806-43/2018 téhož znalce ze dne 29. 5. 2018.
32. Dne 2. 5. 2018 žalobce požádal žalovaného o zařazení blíže specifikovaných pozemků do veřejné nabídky s tím, že je oprávněnou osobou a veřejné nabídky nelze považovat za způsobilé zajistit nápravu křivd. Žalobce se účastnil veřejné nabídky pozemků, kdy žádost o náhradní pozemky podal dne 29. 5. 2018. Dne 6. 6. 2018 žalovaný sdělil žalobci, že v současné době žalovaný nepřipravuje žádnou další veřejnou nabídku pozemků určených k převodu oprávněným osobám, sestavování veřejných nabídek pro oprávněné osoby je výhradně v kompetenci SPÚ. Dnem 15. 7. 2018 je datován návrh žalobce adresovaný žalovanému na uzavření dohody na vydání pozemků v návrhu blíže specifikovaných. Dne 30. 7. 2018 žalovaný sdělil žalobci, že jeho žádost o převod pozemků byla vyřazena s odůvodněním, že celkový nárok v ní uplatněný je nižší než součet žádaných pozemků a žalobce tak nesplňuje podmínky stanovené v § 11a zákona o půdě. Dne 3. 9. 2018 žalobce sdělil žalovanému, že jeho restituční nárok je evidován žalovaným v nesprávné výši, kdy odňaté a nevydané pozemky je třeba ocenit jako pozemky stavební. Dne 21. 9. 2018 žalovaný sdělil žalobci, že žalobce dosud nepožádal o přecenění restitučních nároků, musí doložit, že ke dni přechodu na stát byl pozemek určen jako stavební. Dne 27. 9. 2018 žalobce požádal o přecenění svého restitučního nároku (citované dopisy, přehled žádostí k datu 9. 7. 2018, žádost žalobce ze dne 29. 5. 2018).
33. Nabídka žalovaného dne 3. 6. 2019 zahrnuje 1 pozemek v katastrálním území Praha - město a 9 pozemků v katastrálním území Praha - východ. V nabídkách k 8. 3. 2019, 5. 11. 2018 byla řada pozemků v nájmu, jednalo se často o pozemky s označením „svah, skála“ či s neurčeným využitím (přehled nabídek).
34. Dle sdělení Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy ze dne 26. 2. 2019 a příloh k tomuto přiložených (č.l. 89 spisu) pozemek parc. č. 521/17 v k. ú. Satalice - druh pozemku orná půda, není vyloučen z převodu dle § 6 písm. b) zák. č. 503/2012 Sb., není určen k zastavění stavbou, nenachází se v současně zastavěném území obce, nenachází v zastavitelném území obce a je určen k realizaci zeleně.
35. Znalecký posudek č. 2803/2018 ze dne 26. 8. 2018 provedl ocenění pozemku parc. č. č. 521/17 v katastrálním území Satalice, kdy se jedná o rovinný pozemek orné půdy, součást většího celku pole, zemědělsky využívaný. Platným územním plánem není určen k zastavění, jedná se o území LR - lesní porosty, aktuálně využívaný jako pole. Pozemek byl oceněn částkou 57 312,25 Kč. Dle přiloženého výpisu z katastru nemovitostí ze dne 3. 5. 2018 je pozemek ve vlastnictví České republiky a žalovaný je

příslušný s tímto pozemkem hospodařit, není zde vyznačeno žádné předběžné opatření k pozemku se vztahující (znalecký osudek včetně jeho příloh).

36. Rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 19. 8. 2020, č. j. 10 C 112/2018-425, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 3. 2021, byl nahrazen projev vůle žalovaného k převodu pozemku parc. č. 183/19 v k. ú. Orlík nad Vltavou v ceně 13 430 Kč s tím, že dle odůvodnění citovaných rozsudků pozemky odňaté právním předchůdcům žalobce je třeba hodnotit jako pozemky stavební a postup žalovaného při uspokojování restitučního nároku žalobce byl shledán liknavým.
37. Po takto provedeném dokazování soud řízení již dalšími důkazy nedoplňoval a dospěl k závěru, že žaloba po změně žaloby a částečném zpětvzetí žaloby znějící na nahrazení projevu vůle žalovaného spočívající v uzavření smlouvy o převodu vlastnického práva k pozemku parc. č. 517/21 v k. ú. Satalice byla podána po právu.
38. V řízení bylo prokázáno, že žalobce je původní oprávněnou osobou a dědicem původních oprávněných osob (Jiřího Jelínka, nar. 28. 6. 1922, a Jiřiny Jelínkové, nar. 9. 11. 1926) a vznikl mu nárok na vydání náhradních pozemků dle zákona o půdě. Postavení žalobce jakožto oprávněné osoby nebylo v řízení ze strany žalovaného nikterak zpochybňováno, účastníci toto učinili nesporným (č.l. 40 p.v. spisu), navíc pak dané bylo prokázáno shora citovanými rozhodnutími Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 (bod 20., 21., 23. rozsudku), když dědické právo žalobce ve vztahu k části restitučního nároku bylo založeno výše uvedenými dědickými rozhodnutími (bod 24. a 28. rozsudku). V citovaných rozhodnutích pak bylo uvedeno, že dané pozemky v k. ú. Vršovice se oprávněné osobě nevydávají s ohledem na jejich zastavěnost.
39. Je třeba zdůraznit, že smyslem zákona o půdě ve vztahu k oprávněným osobám bylo zajistit co nejsnazší uspokojení nároku oprávněné osoby tam, kde odkazem na právní jistotu nebo veřejný zájem zákonodárce neumožnil jinak obecně preferovanou nápravu újmy uvedením v předešlý stav. Pozemkový fond České republiky (resp. nyní Státní pozemkový úřad) má zákonnou povinnost převádět oprávněným osobám náhradní pozemky, přičemž struktura jeho nabídky musí mít takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby byla náhrada poskytnuta v co možná nejkratší době a co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob (např. nález Ústavního soudu I. ÚS 3169/07, rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5389/2014).
40. Soud se zabýval nejprve otázkou, zda nárok na poskytnutí náhradního pozemku v sobě rovněž zahrnuje právo oprávněné osoby na výběr konkrétního pozemku. Dle judikatury Nejvyššího soudu ČR (např. sp. zn. 2 Cdo 522/96, 26 Cdo 1478/2000, 28 Cdo 1229/2005) je sice převod náhradních pozemků charakterizován rovností obou subjektů (převodce i nabyvatele), je vztahem soukromoprávním, vztahem dlužníka a věřitele a oprávněné osobě vzniká pouze právo na poskytnutí obecným způsobem specifikovaného náhradního pozemku, nicméně pokud by postup Pozemkového fondu (nyní Státního pozemkového úřadu) při převodech náhradních pozemků byl ve vztahu k oprávněným osobám diskriminující a v jednání Pozemkového fondu (Státního pozemkového úřadu) by bylo možné spatřovat liknavost či libovůli, lze se domáhat bezúplatného převodu konkrétního pozemku (viz nález Ústavního soudu ČR III. ÚS 495/02). Je třeba zdůraznit, že žalovaný nesmí fakticky upřednostňovat postup dle jiných právních předpisů před uspokojováním závazků státu dle § 11 odst. 2 zákona o půdě, které stát uznal. Nárok oprávněné osoby na poskytnutí náhradního pozemku je

totiž právem, které je vymožitelné, je soudem chráněno a lze jej realizovat uložením povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemku (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 3737/2009, 28 Cdo 4271/2010), kdy judikatura dospěla k jednoznačnému závěru, že při liknavém postupu žalovaného důvodnost žaloby na uložení povinnosti uzavřít smlouvu není třeba vázat na podmínku předchozího zahrnutí pozemku do veřejné nabídky (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2143/2014). V posuzované věci bylo dle názoru soudu prokázáno, že žalobce je osobou oprávněnou podle zákona o půdě a vznikl mu nárok, aby mu za v restituci nevydané pozemky byly bezúplatně převedeny pozemky náhradní. V této okolnosti se účastníci shodují, žalovaný se však žalobě bránil mj. tvrzením, že vůči žalobci nepostupoval svévolně, liknavě, diskriminačně, jeho nabídka náhradních pozemků je dostatečná jak po stránce kvantitativní, tak kvalitativní a žalobci ničeho nebránilo účastnit se veřejné nabídky kdekoliv na území celé České republiky, přesto tak nečinil, nepožádal o přecenění svého restitučního nároku, byl pasivní a není důvod k tomu, aby si žalobce vybral konkrétní náhradní pozemek a o jeho převod žaloval. Zcela zřetelná pak byla neshoda účastníků v otázce výše žalobcova restitučního nároku, kdy žalobce uváděl, že jeho restituční nárok činí 768 437,50 Kč, resp. 767 316,26 Kč (po započtení vyplacené peněžité náhrady matce žalobce), naproti tomu žalovaný eviduje nárok žalobce v částce několikanásobně nižší.

41. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda postup žalovaného v dané věci byl vůči žalobci liknavý a zda oprávněná osoba se nemůže i přes svůj aktivní přístup dlouhodobě domoci svých práv (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5389/2014, 28 Cdo 4758/2016). Liknavost či svévoli je přitom možno spatřovat v takovém přístupu žalovaného, který by bezdůvodně a protizákonným způsobem oddaloval možnost uspokojení restitučního nároku konkrétního restituventa v konkrétním případě. Pojmovým znakem liknavosti je tedy určitá neaktivita či zdánlivá aktivita na straně žalované. Liknavost přitom může mít podobu nedostatku veřejných nabídek schopných uspokojit nároky oprávněné osoby (byť postupným čerpáním) či nezařazení vhodného pozemku do veřejné nabídky, byť tomu nebrání žádná zákonná překážka. Naopak o liknavý (svévolný) postup žalovaného při uspokojení nároku oprávněné osoby podle § 11 zákona o půdě se nejedná tam, kde se oprávněná osoba o převod pozemků z veřejné nabídky bez legitimního důvodu nezajímala v situaci, kdy nabídka již měla potřebné parametry a od počátku sledovala cíl domoci se konkrétních vybraných pozemků, a to kupříkladu i pozemků do veřejné nabídky nezařaditelných (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5408/2015).
42. Restituční nárok byl v souzené věci uplatněn v roce 1994 a trvalo řadu let (9 let), než bylo o nároku rozhodnuto, nicméně nárok žalobce dosud nebyl uspokojen. Žalovaný vede restituční nárok žalobce ve výši 1 283,69 Kč (vyjádření žalovaného na č.l. 26 spisu). Pokud žalobce podal dne 29. 5. 2018 žádost o převod pozemků v rámci veřejné nabídky, byla jeho žádost vyřazena právě s ohledem na výši restitučního nároku, která je evidována žalovaným. Soud v dané věci uzavřel, že žalovaný eviduje restituční nárok žalobce v takové hodnotě, která jeho skutečné hodnotě neodpovídá (jak bude vyloženo níže), kdy znalecký posudek, který byl vypracován na základě objednávky žalovaného, se nikterak nezabýval charakterem předmětných pozemků, resp. vycházel z naprosto nedostačujících podkladů, které by charakter pozemků doložily. Pokud bylo žalovaným poukazováno na to, že žalobce nepožádal o přecenění svého restitučního nároku, tak k danému je třeba uvést, že je povinností žalovaného zajistit řádné ocenění restitučních nároků oprávněných osob a nemůže se této povinnosti zprostit poukazem na to, že oprávněná osoba se o to má postarat sama a relevantní doklady doložit. Navíc v daném

případě žalobce o přecenění svého nároku požádal v r. 2018 a do současné doby zcela bezúspěšně. Žalobce se tak nemůže z důvodu špatného ocenění svého restitučního nároku provedeného stranou žalovanou účastnit veřejných nabídek (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5389/2014, 28 Cdo 1227/2015), resp. takových nabídek, které by byly způsobilé k uspokojení jeho restitučního nároku, neboť se může účastnit nabídky jen ve vztahu k pozemku, jehož cena nebude přesahovat výši restitučního nároku evidovaného žalovaným. Na řadu pozemků při výši restitučního nároku evidovaném žalovaným by jeho restituční nárok nepostačoval, a pokud by postačoval, jednalo by se o pozemky, které právě s ohledem na svou výměru, umístění či cenu by byly pozemky neadekvátními pozemkům v restituci nevydaným. Navíc nelze odhlédnout od faktu, že s ohledem na celkovou délku restitučního řízení v průběhu těchto let počet pozemků nabízených k převodu a způsobilých k uspokojení restitučních nároků zcela nepochybně poklesl. Takový postup žalovaného je třeba hodnotit jako postup zcela jednoznačně svévolný.

43. Soud při určení výše restitučního nároku žalobce vycházel ze znaleckého posudku č. 4880/04/2019 ze dne 15. 1. 2019 předloženého žalobcem (opatřeného doložkou dle § 127a o.s.ř.) a obsahově totožného s posudkem č. 4806-43/2018 ze dne 29. 5. 2018, který určil výši restitučního nároku částkou 768 440 Kč. Při určení ceny restitučního nároku žalobce je třeba přihlídnout k dokumentaci odňatých pozemků, která je ve znaleckém posudku řádně citována, a je třeba odňaté pozemky ocenit tak, jak ve znaleckém posudku uvedeno. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 28 Cdo 444/2014 „za pozemky je třeba osobě oprávněné poskytnout náhradu jako za pozemky určené pro stavbu...byť byly v době převodu na stát v evidenci nemovitosti vedeny jako zemědělské, a to v situaci, kdy při prodeji již existovala územně plánovací dokumentace, pozemky byly vykoupeny za účelem stavby sídliště, došlo k bezprostřední realizaci stavby“. Shodný závěr byl vyjádřen i v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5446/2016. I z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 4237/2013, 28 Cdo 4678/2014 a 28 Cdo 1013/2016 vyplývá, že „jestliže v době převodu na stát byly v evidenci vedeny pozemky jako zemědělské, je třeba za ně poskytnout náhradu jako za pozemky určené pro stavbu (§ 14 odst. 1 vyhlášky), pokud již v době převodu na stát šlo o pozemky určené k výstavbě a za tímto účelem byly také vykupovány“. V daném případě charakter pozemků, které byly odňaty oprávněných osobám, jako pozemků stavebních plyne z právních titulů, na základě nichž byly pozemky převedeny na stát (a ve znaleckém posudku citovaných). Naproti tomu nebylo možné vycházet při určení výše restitučního nároku žalobce ze znaleckého posudku ing. Záluského ze dne 3. 4. 2006 (bod 22. rozsudku), kdy z tohoto znaleckého posudku je zřejmé, že znalec nevycházel z jakékoliv relevantní dokumentace nutné k posouzení charakteru těchto pozemků (stavební dokumentace, žádosti o vyvlastnění pozemků, rozhodnutí o vyvlastnění, stavebního povolení, povolení k užívání stavby), a neměl tak relevantních podkladů k posouzení otázky charakteru těchto pozemků k okamžiku převodu na stát a tím pádem k jejich řádnému ocenění. Naproti tomu posudek předložený žalobcem vycházel z dokumentace, která se k charakteru odňatých pozemků vztahuje, výměry oceňovaných pozemků pak plně odpovídají výměrám pozemků tak, jak jsou uvedeny v jednotlivých rozhodnutích Pozemkového úřadu o nevydání pozemků. Ve znaleckém posudku jsou zcela jednoznačně specifikovány podklady, z nichž znalec vycházel, znalecký posudek vyhovuje i z formálního hlediska ust. § 13 vyhl. č. 37/1967 Sb., dle kterého se posudek skládá z nálezů (popis relevantních skutečností), z posudku (samotného odborného znaleckého posouzení včetně závěrů) a ze znalecké doložky (viz např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2939/2013). Znalecký posudek vycházel z dostupných dokladů (řádne citovaných),

z nichž bylo zřejmé, že pozemky byly vyvlastněny za účelem výstavby Družstevního podniku strojírenského, lidového spotřebního družstva, kdy v rozhodnutí Rady Obvodního národního výboru v Praze 13 ze dne 2. 7. 1958 je jednoznačně uvedeno, že předmětné pozemky byly rozhodnutím ÚNV hl. m. Prahy ze dne 21. 10. 1957 určeny pro výstavbu družstevního podniku jako stavební obvod č. 298, dne 14. 12. 1957 byla vydáno stavební povolení a dne 8. 9. 1960 bylo rozhodnuto o povolení k užívání stavby vybudované na předmětných pozemcích. Dle názoru soudu se tak jednalo o pozemky stavební a jako stavební pozemky měly být oceněny. Pokud žalovaný poukazoval na to, že k přechodu na státu došlo již ke dni 21. 2. 1951 na základě výměru vydaného zemědělským referátem Ústředního národního výboru hl. m. Prahy ze dne 21. 2. 1951 zn. 611-14.XII.50-IX, tak soud tento názor nesdílí, kdy i rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 17. 2. 2006, č.j. PÚ 3557/05, plyne, že u zmíněného výměru chybí vyznačení doložky právní moci a v roce 1958 došlo k vyvlastnění předmětných pozemků. Tomuto závěru odpovídá i žádost Odboru pro výstavbu rady ONV v Praze 13 ze dne 16. 6. 1958 adresovaná Lidovému soudu civilnímu, o vyznačení zahájení vyvlastňovacího řízení v příslušné vložce pozemkové knihy s tím, že v této žádosti je uvedeno, že vlastníky pozemků byli Olga Fricová, Julie Jandová, Eliška Jelínková a Vojtěch Janda. Vlastnické právo těchto osob k datu vyvlastnění je uvedeno i ve shora citovaného rozhodnutí ze dne 2. 7. 1958 o vyvlastnění i v žádosti o vyvlastnění ze dne 12. 3. 1958. S ohledem na shora uvedené soud uzavřel, že vlastnické právo k předmětným pozemkům přešlo z původních vlastníků na stát až na základě rozhodnutí o vyvlastnění ze dne 2. 7. 1958 s tím, že v té době již bylo rozhodnuto o určení předmětných pozemků jako pozemků určených pro výstavbu družstevního podniku. Předmětné, právním předchůdcům žalobce odňaté, pozemky, tak ke dni vyvlastnění byly určeny pro výstavbu a tato výstavba byla na pozemcích realizována (z daného důvodu nemohly pozemky jako pozemky zastavěné dle § 11 zákona o půdě být oprávněným osobám vydány) a je třeba odňaté pozemky ocenit dle 14 odst. 1 vyhl. č. 182/1988 Sb. jako stavební (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4592/2008, 28 Cdo 127/2012, 28 Cdo 1227/2015, 28 Cdo 4200/2016). Nelze rovněž odhlédnout s ohledem na obsah rozhodnutí o vyvlastnění, že cílem vyvlastnění nebylo provozovat na nich zemědělskou výrobu, ale realizovat výstavbu družstevního podniku a i z tohoto pohledu se jednalo o pozemky určené k zastavění. Rovněž tak z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 9. 2020, č. j. 28 Cdo 1946/2020-178, plyne, že pozemky odňaté právním předchůdcům žalobce byly správně posuzovány jako pozemky stavební a jako takové byly oceněny znaleckým posudkem ing. Raucha (bod 31. rozsudku). Za dané situace, kdy žalovaný přesto setrvává na ocenění jím evidovaném, kdy při jednání dne 6. 5. 2021 uvedl, že přecenění restitučního nároku žalobce žalovaný neprovedl, a nebyl schopen racionálně osvětlit, z jakého důvodu přecenění neprovedl, tak liknavý, resp. svévolný postup žalovaného ve vztahu k uspokojení restitučního nároku žalobce stále přetrvává. Žalobce se tak reálně nemůže zúčastnit adekvátní veřejné nabídky, kdy s ohledem na výši restitučního nároku evidovanou žalovaným by se mohl zúčastnit nabídek jen ve vztahu k pozemkům, které by nemohly být s ohledem na cenu pozemky adekvátními pozemkům odňatým a pokud by se „ucházel“ o pozemky reálnému restitučnímu nároku se přibližující, tak by z veřejné nabídky byl vyřazen s ohledem na to, že se svou, žalovaným evidovanou, výší restitučního nároku by na ně nedosáhl.

44. S ohledem na shora uvedené soud uzavřel, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný při uspokojení žalobcova restitučního nároku postupuje liknavě a svévolně, o čemž svědčí především nesprávné ocenění výše restitučního nároku žalobce, které mu brání účastnit se veřejných nabídek přiměřených výši jeho restitučního nároku a domoci se tak

náhradního pozemku postupem dle § 11a zákona o půdě, a odmítnutí jeho přecenění. Jediným způsobem, jak se žalobce jako oprávněná osoba může v daném případě domoci splnění svého nároku, je tak podání žaloby na uložení povinnosti žalovaného uzavřít s ním smlouvu o převodu konkrétního pozemku. Pokud žalovaný poukazoval na to, že žalobci ničeho nebrání přihlásit se do veřejné nabídky kdekoliv na území ČR, tak k danému soud považuje za nutné uvést, že žalobci, resp. jeho právním předchůdcům, nebyly vydány pozemky na území hl. m. Prahy, a pokud je cílem zákona o půdě reparace majetkových křivd, je požadavek na převod náhradních pozemků rovněž na území hl. m. Prahy zcela oprávněný. Soud nesdílí nárok žalovaného, že nárok žalobce na přecenění jeho restitučního nároku je promlčen, kdy přecenění restitučního nároku nelze považovat za majetkové právo, které by podléhalo promlčení. Pokud bylo matce žalobce částečně plněno, a to poskytnutím peněžité náhrady ve výši 1 121,24 Kč, tak s ohledem na shora uvedenou výši restitučního nároku se jednalo pouze o částečné plnění, které je třeba odečíst od celkové výše restitučního nároku žalobce. Pokud žalovaný poukazoval na to, že až do doby podání žaloby nebyl informován o dědickém právu žalobce, tak toto tvrzení žalovaného bylo vyvráceno sdělením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. 9. 2007, kdy Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Praha bylo informováno o výsledku dědického řízení po oprávněné osobě p. Jířím Jelínkovi, nar. 28. 6. 1922 (je zde prezenční razítko Pozemkového úřadu).

45. S ohledem na shora uvedené soud uzavřel, že žalobci jakožto osobě oprávněné, které nebyly vydány pozemky odňaté, vznikl nárok na pozemky náhradní a s ohledem na liknavý a svévolný postup žalovaného nárok na výběr konkrétního pozemku. Výše restitučního nároku žalobce činila 768 440 Kč, resp. 767 318,76 Kč (částečné finanční plnění ve prospěch matky žalobce) a při zohlednění plnění dle rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 19. 8. 2020, č. j. 10 C 112/2018-425, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 3. 2021, je v aktuální výši 753 888,76 Kč.
46. Dále se soud zabýval otázkou, zda pozemek parc. č. 521/17 v k. ú. Satalice, je pozemkem vhodným k vydání jako pozemek náhradní. Žalovaný při jednání dne 6. 5. 2021 uvedl, že z jeho strany není sporováno, že se jedná o pozemek k vydání vhodný, kdy nejsou žádné okolnosti, které by převodu bránily. Pokud v rozsudku Nejvyššího soudu bylo namítáno, že se soudy nezabývaly náležitě žádostí Hl. m. Prahy o převod tohoto pozemku a důvodností této žádosti, tak Hl. m. Praha soudu sdělilo, že na převodu tohoto pozemku netrvá, jelikož následně bylo zjištěno, že daný pozemek nespĺňuje zákonné podmínky pro převod na obec. Shodně tak žalovaný uvedl (č.l. 215 spisu) uvedl, že vzhledem k aktuálnímu zařazení tohoto pozemku v územním plánu ve funkčním využití LR - lesní porosty obec Hl. m. Praha nespĺňuje zákonné podmínky pro převod pozemku na obec. Tato překážka převodu předmětného pozemku jako pozemku náhradního, tj. žádost obce o převod pozemku, tak odpadla. V řízení bylo rovněž prokázáno, že vlastníkem předmětného pozemku je Česká republika se správou náležející Státnímu pozemkovému úřadu. Cena tohoto pozemku byla nesporná - 52 312,25 Kč a nepřevyšuje výši dosud neuspokojeného restitučního nároku žalobce. Pozemek parc. č. 521/17 v k. ú. Satalice je ornou půdou, je zemědělsky využíván - je užíván jako pole, není určen k zastavění, dle sdělení Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy není tento pozemek vyloučen z převodu dle § 6 písm. b/ zák. č. 503/2012 Sb. Pozemek není zatížen ani předběžným opatřením, které by bylo vydáno v rámci jiného řízení. Pokud jde o řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 18 C 162/2017, na které žalovaný poukazoval ve svém vyjádření (č.l. 106 p.v. spisu), tak ve vztahu k tomuto pozemku citované řízení již pravomocně skončilo (zastavení řízení z důvodu zpětvzetí).

Vzhledem k tomu, že se jedná o pozemek, který je ornou půdou (č.l. 240 spisu) a tedy pozemkem určeným k zemědělskému využití ve smyslu preambule zákona o půdě), není církevním majetkem, není historickým majetkem obce, nebyl k němu uplatněn ani jiný restituční nárok a v řízení nevyšlo najevo a ani ze strany žalovaného nebylo tvrzeno, že by existovala jakákoliv překážka převodu předmětného pozemku do vlastnictví žalobce, jde o pozemek dle názoru soudu způsobilý převodu, kdy i z fotodokumentace připojené ke znaleckému posudku o ocenění tohoto pozemku vyplývá, že je součástí většího pole a ze situace v rámci širšího celku nevyplývá žádná skutečnost, která by reálně bránila využití předmětného pozemku k zemědělským účelům. Pozemek lze hospodářsky využívat a obhospodařovat a jeho převodu nebrání žádné překážky. Převodu tohoto pozemku nebrání jiné právní předpisy a nejedná se o pozemek k převodu nevhodný z jiných důvodů (není zastavěn, ani určen k zastavění, není součástí určitého funkčního celku apod.).

47. S ohledem na shora uvedené soud žalobě ve znění změny žaloby a částečných zpětvzetí žaloby vyhověl a nahradil projev vůle žalovaného směřující k uzavření smlouvy o převodu pozemku parc. č. 517/21 v k. ú. Satalice, v obci Praha, jehož převodu nebrání žádná překážka a jehož cena nepřevyšuje aktuální restituční nárok žalobce.
48. V rozsahu částečného zpětvzetí žaloby žalobce zavinil zastavení řízení (§ 146 odst. 2 věta první o.s.ř.) a při zohlednění rozsahu procesního zavinění ve vztahu k zastavení řízení a procesního úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 o.s.ř.) by žalobce tížila povinnost k částečné náhradě nákladů řízení žalovanému. Soud však aplikoval ust. § 150 o.s.ř., když žalobce je prvorestituentem, jehož restituční nárok nebyl uspokojen, z daného důvodu se domáhá převodu náhradních pozemků, a pokud činil ve vztahu k určitým pozemkům zpětvzetí žaloby, bylo to z důvodu, že v průběhu řízení vyšla najevo skutečnost převodu pozemku jako pozemku náhradního bránící. Z daného důvodu, s ohledem na okolnosti případu, soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího, a to ve dvojitě vyhotovení.

Praha 6. května 2021

Mgr. Petra Hostašová, v. r.
samosoudce

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

- ve výroku I. dne 08.06.2021,
- ve výroku II. dne 31.08.2021, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12.08.2021, č. j. 55 Co 229/2021-271,
- ve výroku III. dne 21.05.2021,

- ve výroku IV. dne 08.06.2021.
- Připojení doložky provedla Šárka Vízková dne 14.09.2021.